

Wat was die klootzak in hemelsnaam van plan? Als hij maar niet dood is. Met haar hoofd gebogen schopt Hanneke Lindeman tegen de golven, het ruisen van de zee brengt haar tot rust. Ze wrijft de tranen van haar wangen. Boos loopt ze verder. Ze haalt diep adem en blijft staan met haar gezicht naar de zee. Terwijl ze naar het zwarte van de zee kijkt gaan haar gedachten terug naar de lift. Ze schrikt van de gedachte, straks ben ik een moordenaar, werkloos en een slechte saxofoonspeler. Haar gedachten verdwijnen in de zee. Maar wanneer zij een geel stipje in de verte ziet zitten, denkt ze: is er werkelijk iemand aan het vissen? Ach nee, dat is niks. Ze loopt verder, het meespelen met de band was een unieke kans, maar dat was eens maar nooit meer, ik heb het totaal verkleet. Ik speelde niet goed. Ze buigt voorover en is toch wel nieuwsgierig wat ze nou zag. Ze gaat staan. ‘Waarom gaat alles, maar dan ook alles mis?’ schreeuwt ze met haar handen uitgestrekt richting de hemel. Waarschijnlijk zit mijn ontslag er ook nog aan te komen, want zomaar weglopen is natuurlijk geen optie. Dat gezicht van Freddy. Het zijn gedachtenspinsels die op dit moment door haar hoofd spelen. Ze voelt dat er een stevige wind komt opzetten. Haar haren wapperen naar achteren. De zee ziet er angstaanjagend uit. Ze blijft kijken naar de gele stip die zichtbaar is door het weinige licht dat van de kade komt; ze draait zich om en ziet de mensen gearmd lopen over de boulevard, ze luistert naar het tikken van de hakken. Deze mensen hebben zojuist

geluisterd naar het concert. Fijn dat ik mocht invallen, maar dat was één keer en nooit weer. Ik word nooit meer gevraagd. Boos, teleurgesteld draait ze richting de zee en loopt over de steiger. Met de hakschoenen in haar hand loopt ze over de ruwe houten steiger. De harde planken onder haar voeten doen haar beseffen dat het wel fijn is om met haar hoofd in de wind te staan, terwijl het maar blijft malen in haar hoofd. Ze haalt haar telefoon uit haar tasje, drie uur. Het klotsen van het water geeft enigszins rust, maar tegelijkertijd is het ook angstaanjagend om te zien hoe donker het is. De horizon loopt door in het zwarte van de nacht. Ze denkt aan de lift, die kogel ketste via de wand in zijn buik. Ik zie de man nog liggen. Gelukkig was er direct hulp, waardoor ik over zijn lichaam heen kon springen en naar de zaal ben gerend waar we moesten optreden. Ze gaat zitten en bengelt met haar voeten in het ijskoude water. Een diepe zucht laat ze gaan. Ze kijkt opzij en moet twee keer kijken als ze echt iemand ziet zitten. De gele stip is een man in een gele regenjas. Het is drie uur in de morgen. Wie gaat er nu midden in de nacht zitten vissen? Ze is nieuwsgierig en staat op om een stukje verder te lopen. Wanneer ze bij de visser in de buurt is schrikt ze van een vis die haar bijna raakt.

‘Woh, dat is een joekel van een vis.’ Hanneke bukt zich om aan de vis te ontsnappen. Kijkt naar de man en vervolgens schijnt ze met het lampje van haar telefoon in de emmer. ‘Dag meneer. Wat hebt u al veel gevangen?’

Een oude man zonder tanden, met lang grijs haar tot over z'n schouders kijkt haar verbaasd aan. Nauwelijks komt er een glimlach van het doorleefde oude, rimpelige gezicht. Hanneke gaat weer zitten.

De man vraagt: 'Wat brengt jou hier zo vroeg op de morgen?'

Ze kon het amper verstaan en zegt snel: 'Dat was ook de vraag die ik aan u wilde stellen.'

Ze merkt dat het harder gaat waaien. 'Wat was dat?' Plotseling worden ze in het licht gezet. Het licht weerkaatst op de ducttape van de jas van de man en de vissen waren heel even goed zichtbaar in de donkergroene emmer. Ze kijkt in de lucht, ze verwacht nog een donderslag, maar niks van dat alles. Het is al september en dan nu nog onweer? Dat is wel vreemd. Normaal zou ze rennen naar het hotel, maar de nieuwsgierigheid wint het dit keer en het onweer zal wel meevallen. Misschien blijft het bij één flits. Ze draait zich om naar de man. 'Hebt u dat gezien meneer? Dat was dichtbij... nee!'

Hanneke gilt richting de boulevard. Haar maag draait om bij het zien van de naar buiten gedrukte ogen, ze probeert houvast te vinden aan de steigerplanken, wanneer ze het gevoel heeft dat ze moet overgeven. Richting de kade roept ze nogmaals om hulp. Bij haar gaan alle alarmbellen rinkelen, dat ze de man niet moet aan raken, om zelf geen schok te krijgen. Met haar handen om haar mond roept ze zo hard als ze kan richting de kade om hulp. De mensen horen het niet. Ik moet hem helpen, zijn

haar gedachten, en snel ook anders heeft het geen zin meer: ‘Help!’ schreeuwt ze extra hard. Zij schijnt met haar telefoon op het gezicht van de man, ze weet het echt even niet meer. Wat moet ik doen? Ach jakkas, wat eng. Dit heb ik nog nooit gezien. Hanneke raakt in paniek. De uitpuilende ogen van de man blijven haar aankijken. Ze schuift de tas van haar schouder, trekt haar leren jas uit en gooit de jas over zijn gezicht. Als ze met haar telefoon schijnt ziet ze de man gebogen in elkaar liggen, met de hengel stevig in zijn hand, de knokkels zijn wit.